

måde skal man selvfølgelig også sikre, at der er reelle muligheder for økonomisk at deltage i de møder og de informationer, de høringer, som der måtte komme ud af dette forslag. Der skal altså være en parallelitet i forhold til, at det skal være udgiftsneutralt såvel for den enkelte direktør, der skal informeres og høres, som medarbejderen på gulvet, hvis man kan sige det sådan.

Fru Charlotte Antonsen og fru Henriette Kjær mente, at dette her sådan set var overflødigt, og det har man også givet udtryk for i Europaudvalget, så det er der sådan set ikke noget nyt i. Det, der er nyt, og det, der sådan set er overraskende for mig, er, at to store partier, som i øvrigt er EU-positive, i allerhøjeste grad ikke kan læse skriften på væggen: nu er der rent faktisk vedtaget et direktiv; det synes jeg, det synes regeringen, det synes et flertal her i Folketinget går i den rigtige retning.

Arbejdsmarkedets parter har en langt, langt større realitetssans end Venstre og De Konservative, kan jeg i hvert fald konstatere, for parterne siger nemlig nu, at det faktisk er vigtigt, at dette direktiv bliver implementeret igennem lovgivning. Hvad parterne så kan aftale sig frem til ud over dette – det er jo et minimumsdirektiv, og det er altså også en minimumslovgivning – ja, det er op til parterne selv. Det er deres prioritering. Men helt ærligt, så synes jeg, det er aldeles uklædeligt for to partier, som påberåber sig en holdning, der siger, at man er positiv over for det internationale samarbejde. Hver gang der så er lejlighed til det, står man af; så problematiserer man nogle små detaljer, som ingen andre kan få øje på.

Men jeg kan forstå, der er nogle detaljer, der skal afklares i Arbejdsmarkedsudvalget, og det vil jeg selvfølgelig bidrage til, men jeg vil slå fast her, at arbejdsmarkedets parter i Danmark ønsker en lovgivning og ønsker den lovgivning, der ligger på Folketingets bord, alene af den grund at arbejdsmarkedets parter har været med i det lovforberedende arbejde, fordi vi har syntes, det var vigtigt; det har været tradition, og det er ikke mindst tradition, når det drejer sig om noget så vitalt som det samspil, der skal være imellem ledelse og medarbejdere. Der skal parterne selvfølgelig være med på banen, og det har de også været, og det er også arbejdsmarkedets parters holdning i dette øjeblik, at lovforslaget er en ren implementering af direktivet. Det var mere til fru Charlotte Antonsens forestillinger om, at nu har arbejdsministeren igen

overimplementeret, ligesom det har været tilfældet i sagen om børnearbejde. Vi har set det ene skriveri efter det andet, som simpelt hen er grebet ud af den blå luft, og det er påstandene om overimplementering også i denne her sag.

Jeg vil godt sige til hr. Frank Aaen, at de regler, der er om fortrolighed, er fortrolighed i forhold også til det, der er i samarbejdsudvalg og sådan noget. Altså det er samme regelsæt. Man kan selvfølgelig altid diskutere, om de er stærke nok, og hvad der sker inde i de dér små rum eller store rum, hvor de små lønmodtagere i hvert fald antalsmæssigt sidder om bordet med andre bestyrelsesmedlemmer; hvor lægger man vægten på, hvad der er fortroligt, og hvad der er betydningsfuldt og sådan noget? Det er jo meget svært at lovgive om, men vi er i hvert fald helt opmærksomme på, at der skal være en fortrolighed, men dog ikke i så høj grad en tolkning af fortrolighed, at lønmodtagerrepræsentanten alligevel ikke kan bruge de informationer, som han eller hun får fra ledelsen, til noget som helst. Der må man så sige, at hvis det var tilfældet, ville loven ikke være ret meget værd, så ville loven ikke være ret meget værd. Det skal selvfølgelig være sådan, at informationer, man får, som vedrører lønmodtagerne, dem, man repræsenterer, skaber væsentlige ændringer i de givne arbejdsvilkår, må man give videre. Lukker man en afdeling eller opretter man en ny, så skal man jo selvfølgelig have mulighed for at sige det til sine kollegaer, som man repræsenterer.

Så er jeg i øvrigt meget enig i de hjertesuk, som hr. Frank Aaen kom med omkring demokratiet på arbejdspladserne som sådan, og hvordan man kan sikre en demokratisk udvikling, både hvad angår kapitalstyring, og hvad angår den enkelte arbejdsplads. Der vil jeg sådan set meget gerne bidrage til diskussionen. Om det kan komme ind konkret i dette forslag, vil jeg nok tvivle på, men jeg synes under alle omstændigheder, det er en vigtig diskussion, og dette er, som hr. Frank Aaen også sagde, et lille skridt i den rigtige retning. Det er et minimumsdirektiv, og jeg så meget gerne, at parterne på arbejdsmarkedet udbyggede det. Det skal de jo så i givet fald gøre sammen med de aktører, der er uden for landets grænser, ellers er det jo ikke ret meget værd. Men det er det, der er vanskeligt, og det er også det, der gør, at det er vigtigt med lovgivning, for reglerne skal træde i kraft på samme tidspunkt i alle lande.

Men jeg takker for de tilkendegivelser, der har været. Nu kan jeg se, at fru Henriette Kjær